

Arrest

nr. 125 847 van 20 juni 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 februari 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. VERHAEGEN, die loco advocaat A. M. FRANKEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 30 december 2008 huwt verzoeker met een Belgische onderdaan. Op 18 oktober 2009 wordt verzoekers zoon in België geboren. Op 23 september 2010 dient verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D met oog op gezinshereniging in België, dat van ambtswege wordt afgeleverd.

1.2. Op 26 mei 2011 wordt aan verzoeker een eerste bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 29 juni 2013 wordt aan verzoeker een tweede bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Verzoeker dient hiertegen beroep in. Dit beroep is nog hangende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) en gekend onder rolnummer 133 432.

1.4. Verzoeker dient op 14 augustus 2013 een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart in de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie c.q. Belgisch onderdaan, meer bepaald in de hoedanigheid van ouder van een Belgisch minderjarige kind, in casu zijn zoon.

1.5. Op 10 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker wordt hiervan in kennis gesteld op 14 februari 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 14.08.2013 werd ingediend door:

Naam: S

Voornaam: O

Nationaliteit: Marokkaanse

(...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid^{4°} die de ouders zijn van een minderjarige Belg; die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.'

Uit de gegevens van het administratieve dossier blijkt dat niet voldaan is aan het gestelde in artikel 40bis, § 2, 4° van de wet van 15.12.1980. Immers, gezien de referentiepersoon ingeschreven is op een ander adres dan betrokkene, blijkt dat betrokkene niet de intentie heeft zich bij de referentiepersoon te voegen.

Betrokkene legt volgende documenten voor als bewijs dat er toch een affectieve en financiële band met de referentiepersoon zou bestaan:

- ongedateerde foto's. Echter, louter vier foto's vormen geen afdoende bewijs van een affectieve band tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- bankafschriften waaruit blijkt dat betrokkene in de periode augustus-november 2013, sinds de start van de procedure gezinshereniging, maandelijks geld spaart op een persoonlijk spaarrekening. Uit deze documenten blijkt niet dat deze sommen effectief terechtkomen bij betrokkene. Ze kunnen niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het bestaan van een financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon.

- schrijven FOD Justitie dd. 02.10.2013. Dit schrijven vormt geen bewijs van het bestaan van een affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon.

De affectieve en financiële band tussen betrokkene en de referentiepersoon is onvoldoende bewezen.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM). Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De motivering van verwerende partij kan geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratieve bevoegdheid onderworpen is. De opgelegde motieven kunnen de bestreden beslissing immers niet schragen, en verzoeker kan niet akkoord gaan met de opgegeven motivering.

Verzoeker is van mening dat de affectieve en financiële band tussen betrokkene en zijn zoon wel voldoende bewezen is.

Verwerende partij verwijst vooreerst niet naar de erkenning van zijn zoon A.Z.A.A. die reeds op 1 oktober 2012 volbracht is.

Er werden voldoende stukken bijgebracht die informatie gaven in het benaastigen van deze affectieve en financiële band met name de hangende procedure voor de Jeugdrechtbank van de Rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen gekend onder het algemeen rolnummer 13150.B.2013/10.

Het bewijs hiervan is het afleveren van het sociaal rapport dd. 12/12/2013 en de beschikking 747 dd. 12 februari 2014 met pleitdatum op de Jeugdrechtbank op 4 juni 2014 om 10u.

Verwerende partij handelde op dit punt bijgevolg onzorgvuldig. Dit beginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verwerende partij stelde dat de verklaringen niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden. Dit is echter niet het geval: de verklaringen bevatten de contactgegevens van de moeder, waardoor verwerende partij gemakkelijk contact had kunnen opnemen.

Verwerende partij liet dit echter na, en wees de aanvraag van verzoekster af zonder de moeite te nemen om een degelijk onderzoek te voeren. Dit kan men bezwaarlijk zorgvuldig noemen.

Thans is de achternaam van de zoon in de achternaam van zijn vader gewijzigd: van A. naar S. (stuk 2).

Er wordt derhalve door verwerende partij onvoldoende gemotiveerd waarom de aanwijzigingen niet als bewijs aanvaard worden.

De moeder is begunstigde van de rekening en de maandelijkse overschrijvingen van 100 euro (stuk 3).

Verder schond verwerende partij ook artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM waarborgt het recht op een gezins- en privéleven. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient Uw Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T.I Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De facto heeft verzoeker in het weekend zelfs contact met zijn zoon, met toestemming van de moeder.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/Belgie, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek

te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Gezien er een gezinsleven bestaat, diende er nagegaan te worden of de inmenging in verzoekende partij haar gezinsleven wettelijk, legitiem en noodzakelijk in een democratische samenleving is. Verwerende partij heeft echter nagelaten grondig te onderzoeken of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en een evenredig karakter heeft, hetgeen weinig zorgvuldig valt te noemen. Sterker nog, in de bestreden beslissing wordt geen woord gerept over verzoekers' gezinsleven met zijn wettelijke partner. De impact op het gezinsleven van de bestreden beslissing is nochtans groot. Men kan van de moeder, die over de Belgische nationaliteit beschikt en legaal in België verblijft, namelijk niet verwachten dat zij toestemming geeft om zijn zoon A voor bepaalde periodes in Marokko te laten verblijven. Verzoeker spreekt reeds Nederlands en is gebonden door een deeltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd duur met een werkgever die uiterst tevreden is (stukken 4 en 5). Verzoeker heeft derhalve het centrum van zijn belangen in België. Indien verzoeker het land zou dienen te verlaten, zou dit tot gevolg hebben dat hij geen contact meer kan hebben met zijn zoon.

Verwerende partij heeft bij het nemen van de bestreden beslissing geen enkele motivering opgenomen omtrent het bestaan van een gezinsleven voor verzoeker op het grondgebied en de evenredigheid van de impact van de bestreden beslissing op verzoekers' recht op een gezinsleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM. Verwerende partij heeft dan ook kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 EVRM gehandeld, gezien de zware impact die de bestreden beslissing heeft op het gezinsleven van verzoeker. Het verzoek tot nietigverklaring dient dan ook ontvankelijk en gegrond verklaard te worden."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker de juridische en feitelijke motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

3.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De Raad wijst er op dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de vreemdelingenwet waarop de bestreden beslissing steunt.

3.4. Het gegeven dat verzoeker een zoon heeft die de Belgische nationaliteit heeft, wordt bevestigd door het administratief dossier en wordt niet betwist door de verwerende partij.

Artikel 40ter van de vreemdelingenwet luidt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

(....)”

3.5. In casu wordt het verblijf geweigerd omdat de affectieve en financiële band tussen betrokkene en zijn zoon onvoldoende is bewezen.

De Raad stelt vast de verzoeker werd gemachtigd bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen om over te gaan tot erkenning van zijn zoon om reden dat verzoeker de biologische vader is, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier. Hiermee toont verzoeker enkel aan dat hij de ouder is van het kind. Om in aanmerking te komen voor een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met een Belgisch minderjarig kind, volstaat het niet dat men ouder is van het kind. Artikel 40ter van de vreemdelingenwet vereist verder dat de buitenlandse ouder van een Belgisch kind, dit kind tevens ‘begeleidt’ of ‘zich bij hem voegt’. Het betoog van verzoeker dat er niet wordt verwezen naar de erkenning van zijn zoon is in casu niet dienstig omdat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de biologische verwantschapsband tussen verzoeker en zijn zoon in vraag werd gesteld. Wel werd de vereiste van het begeleiden van of het zich voegen bij het Belgisch minderjarig kind – die volgens de gemachtigde is vervuld wanneer het bestaan van affectieve en financiële banden tussen ouder en kind afdoende worden aangetoond – in vraag gesteld.

3.6. Verzoeker meent dat de affectieve en financiële banden wel voldoende bewezen zijn. In de bestreden beslissing werd vastgesteld dat verzoeker en zijn zoon zijn ingeschreven op een ander adres, wat steun vindt in het administratief dossier. De gemachtigde besloot vervolgens daaruit dat verzoeker niet de intentie heeft zich bij zoon te voegen, wat de Raad in beginsel niet kennelijk onredelijk voorkomt. Niettemin blijkt uit de bestreden beslissing dat aan de hand van de voorgelegde stukken door de gemachtigde, nu vader en moeder gescheiden leven, toch werd onderzocht of verzoeker een affectieve en financiële band heeft met zijn zoon.

Verzoeker betwist niet dat hij in het kader van zijn aanvraag werd verzocht om bewijzen voor te leggen van een affectieve en financiële band met zijn Belgische zoon. De Raad stelt vast dat de bewijslast inzake het aantonen van een affectieve en financiële band met een Belgisch kind bij de aanvrager ligt en dat de verzoeker het moment van zijn aanvraag kiest. Bij gebrek aan enig reglementaire bepaling aangaande de bewijsstukken die kunnen overgelegd worden, is deze bewijslast vrij. De gemachtigde beschikt over een zeer ruime appreciatiebevoegdheid bij de beoordeling van de neergelegde stukken, waarop de Raad enkel vermag een marginale wettigheidstoetsing uit te oefenen.

Met het enkele betoog dat hij wel voldoende stukken heeft bijgebracht die informatie gaven in het “benaarstigen” van een affectieve en financiële band, met name een hangende procedure bij de jeugdrechtbank van Antwerpen inzake de omgangsregeling en onderhoudsbijdrage die n.a.v. de aanvraag van 14 augustus 2013 werd vermeld, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat het bestaan van een affectieve en financiële band tussen verzoeker en zijn zoon onvoldoende bewezen was. Het is niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde om de voorgehouden affectieve en financiële banden te beoordelen zoals ze zijn en bestaan op het moment van de bestreden beslissing en niet zoals ze worden “benaarstigd”.

Verzoeker verwijst naar een sociaal rapport van 12 december 2013, naar een beschikking 747 van de jeugdrechtbank van 12 februari 2014, naar een verklaring van de ambtenaar van de burgerlijke stand van 14 februari 2014 tot wijziging van de familienaam van zijn zoon en naar een overschrijving van 16 februari 2014 naar de rekening van de moeder van zijn zoon.

De Raad stelt vast dat geen van deze stukken zich in het administratief dossier bevinden. De Raad kan de verwerende partij dan ook volgen in de vaststelling dat deze stukken niet ter kennis werden gebracht van de gemachtigde voor het nemen van de bestreden beslissing, minstens toont verzoeker dit niet aan. De gemachtigde kon dan ook geen rekening houden met deze gegevens.

De Raad wenst verder te benadrukken dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. In casu, dateren zowel de beschikking 747 als de verklaring van de ambtenaar van de burgerlijke stand als de gevoegde overschrijving van na de bestreden beslissing van 10 februari 2014. De gemachtigde kon derhalve op het moment van de bestreden beslissing geen kennis hebben van

deze gegevens, waarnaar in onderhavige procedure bijgevolg niet dienstig kan worden verwezen. Hetzelfde geldt voor de mededeling op de terechtzitting van 13 juni 2014 door de raadvrouw van verzoeker dat diezelfde dag nog door de jeugdrechtbank te Antwerpen uitspraak wordt gedaan over de omgangsregeling.

In het verzoekschrift maakt verzoeker melding van verklaringen die de contactgegevens van de moeder zouden bevatten. Vooreerst merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd over *“verklaringen die op hun feitelijkheid en waarachtigheid getoetst kunnen worden”*, zodat dit onderdeel van het middel feitelijke grondslag mist. In de mate dat verzoeker meent dat de gemachtigde contact had moeten opnemen met de moeder, onderstreept de Raad dat de bewijslast inzake het aantonen van een affectieve en financiële band met een Belgisch kind bij de aanvrager ligt. De zorgvuldigheidsverplichting houdt niet in dat de gemachtigde er steeds toe gehouden is om bijkomende stukken op te vragen. Daarenboven, de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid geldt evenzeer ten aanzien van de rechtsonderhorige of, in het kader van een wederkerig bestuursrecht, de burger. Er dient op te worden gewezen dat de vreemdeling bij zijn verblijfsaanvraag de nodige documenten moet aanbrengen opdat de gemachtigde kan beoordelen of hij voldoet aan de wettelijke voorwaarden. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling, kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). Het kwam verzoeker aldus evenzeer toe de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen en de vereiste documenten voor te leggen. De Raad stelt vast dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken die verzoeker nuttig achtte om het bestaan van een affectieve en financiële band met zijn zoon te laten vaststellen. Verzoeker verduidelijkt geheel niet welke informatie de gemachtigde had kunnen verkrijgen door contact op te nemen met de moeder en op welke wijze die informatie tot een andersluidende beslissing had kunnen leiden. Verzoeker beperkt zich derhalve tot een theoretisch betoog dat de motieven van de bestreden beslissing niet kan ondermijnen.

Tenslotte stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot de stelling er *“onvoldoende gemotiveerd [werd] waarom de aanwijzingen niet als bewijs aanvaard worden”*. Hiermee betwist noch weerlegt verzoeker op ernstige en precieze wijze de concrete motieven van de bestreden beslissing. Meer nog, verzoeker laat deze concrete motieven geheel onbesproken, zodat hij niet aantoonde dat de gemachtigde in deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk heeft geoordeeld.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.7. Verzoeker meent dat de gemachtigde kennelijk onredelijk en in strijd met artikel 8 van het EVRM heeft gehandeld.

De Raad merkt op dat artikel 8 EVRM geen bijzondere motiveringsplicht inhoudt (RvS 22 juli 2013, nr. 224.386), zodat de bestreden beslissing dan ook geen uitdrukkelijke motivering in het licht van dit verdragsartikel diende te bevatten. Wel zal worden nagegaan of de gemachtigde, in het licht van artikel 8 van het EVRM, op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegevens van de zaak tot zijn beslissing is gekomen (RvS 29 juni 2010, nr. 205.942).

Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden

beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip “gezinsleven” noch het begrip “privéleven”. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie.

3.8. In casu wordt het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn Belgisch kind betwist door de verwerende partij. De verwerende partij merkt terecht op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op een ander adres is ingeschreven dan zijn zoon en dat een affectieve en financiële band tussen verzoeker en zoon onvoldoende werd bewezen. Zoals hierboven vastgesteld, toont verzoeker niet aan dat de gemachtigde op een onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen en derhalve heeft besloten dat verzoeker niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. Met de loutere bewering dat verzoeker “*de facto*” “*in het weekend zelfs contact [heeft] met zijn zoon, met toestemming van moeder*”, slaagt verzoeker er ook nu niet in om het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven op het moment van de bestreden beslissing te staven. Verzoeker vermeldt ook nog een gezinsleven met zijn “*wettelijke partner*”, maar uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker hier eerder melding van maakte, noch wordt dit voorgehouden gezinsleven met een wettelijke partner op enige manier bewezen, zodat het bestaan er van niet kan worden aangenomen. Verzoeker toont dan ook niet aan dat hij over een gezinsleven beschikt dat onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

3.9. Daarenboven stelt de Raad vast dat verzoeker zijn middel opbouwt in het licht van artikel 8, tweede lid van het EVRM en betoogt dat de inmenging enkel mogelijk is indien dit noodzakelijk is een democratische samenleving. Te dezen stelt de Raad vast dat in casu de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van voortgezet verblijf. Het betreft hier een situatie van eerste toelating, aangezien verzoeker immers een aanvraag indiende van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan en er hem geen bestaand verblijfsrecht werd ontnomen. In zulke situatie geschiedt er geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggen individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

De Raad benadrukt, dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. Wanneer er een aanvraag van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Europese Unie c.q. Belgische onderdaan wordt ingediend, houdt dit in dat de betrokkene in casu dient aan te tonen dat hij voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan en daartoe de nodige bewijzen moet aanbrengen.

Verzoeker voert aan dat de Belgische moeder van zijn zoon geen toestemming zal geven om zijn zoon voor bepaalde periode in Marokko te laten verblijven, maar aangezien het bestaan een beschermenswaardig gezinsleven op het moment van de bestreden beslissing niet wordt aangetoond, zoals volgt uit punt 3.7., kan dit niet als een onoverkomelijke hinderpaal worden beschouwd.

Waar verzoeker betoogt dat hij geen contact meer kan hebben met zijn zoon mocht hij België dienen te verlaten, moet worden opgemerkt dat verzoeker, tijdens deze tijdelijke scheiding, desgevallend de mogelijkheid heeft om zijn zoon regelmatig te bezoeken in België alsook de mogelijkheid heeft om het contact met hem te onderhouden via moderne communicatiemiddelen tot het ogenblik dat hij de in de vreemdelingenwet bepaalde voorwaarden vervult. De bestreden beslissing sluit overigens niet uit dat verzoeker in België een nieuwe aanvraag tot gezinshereniging indient indien hij meent heden wel affectieve en financiële banden te kunnen aantonen.

3.9. Verzoeker wijst erop dat hij reeds Nederlands spreekt en gebonden is door een deeltijdse arbeids-overeenkomst voor onbepaalde duur. Hij stelt dat het centrum van zijn belangen in België is.

Daargelaten de vraag of verzoeker hiermee op afdoende wijze een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aantoonst, moet worden vastgesteld dat hij evenmin aantoonst dat er onoverkomelijke taalgebonden, economische en sociale hinderpalen bestaan voor de voorzetting van zijn privéleven in het land van herkomst of elders. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn land van herkomst, waarvan hij de taal spreekt, geen werk zou kunnen vinden. Bovendien moet worden benadrukt dat verzoeker niet over een verblijfsrecht beschikt en dat hij nooit een definitieve toelating heeft gekregen om in België te verblijven, integendeel er werden hem reeds twee bevelen om het grondgebied te verlaten betekend. Eender welk privéleven dat verzoeker heeft opgebouwd tijdens zijn verblijf in België, kan bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, in beginsel niet tot gevolg hebben dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakt tenzij er onoverkomelijke hinderpalen worden aangetoond, wat in deze niet het geval is (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoeker toont aldus niet aan dat de bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen zijn belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond. Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt (A. MAST, J. DUJARDIN, J. VANDE LANOTTE en M. VAN DAMME, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2006, 60 en de aldaar aangehaalde rechtspraak van de Raad van State; RvS 20 september 1999, nr. 82.301), wat in casu niet het geval is.

Het eerste en enig middel is niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES